

לקוטי

ויהי מקץ נד

מזהר

בלמוד התורה בעצמה יש בחינת הסתפקות, כמו שאמרו רבותינו וברגם לברכה (אבות פ"ב): לא עליך המלאכה לגמור; ועליך למד התורה הוא בחינת הסתפקות הנ"ל, ואפילו הרמון שאינם יכולים ללמד, הם מקמיין עסק התורה בפה שקורין קריאת שמע, כמו שאמרו רבותינו וברגם לברכה (מנחות צ"ג): ותפלה הוא בחינת הוד והדר הנ"ל, כי תפלה היא ת"י שעה (כעמוד שנה י), תינו בחינת: הארץ הרים רגלי הנ"ל, תינו בחינת רגלי הקדשה המלבשין בזה העולם כנ"ל, ומשאוימתן הוא בחינת: נוטה שמים בריעה הנ"ל, תינו בחינת יחוד צדיק וקנסת ישראל הנ"ל, כי צדיק וקנסת ישראל הם בחינת משאוימתן: הצדיק וקרא משא, כי הוא נושא את העולם, באשר רשא האומן את הניזק (ספד יא), והוא נושא כל הברכות, כמו שכתוב (משל י): וברכות לראש צדיק; כמו שכתוב (תהלים כד): ושא ברכה מאת ה'; והוא נושא הספה ורעיית של כל הנשמות, בחינת (ספד כב): נושא משר תרע, ומשפיע לנפשות ישראל, והוא נותנת לכל העולם, ועלישם זה נקראת נפשות ישראל מן, עלישם (משל לא): ותמן סוף לביתה וחס לגעיתיה, ויחוד של צדיק וקנסת ישראל נעשה עלידי משאוימתן, כי כל דבר שבועולם יש בו ניצוצות הקדשה שנפלו בשעת שבורה, ושבורה הוא בחינת אותיות ששקברו ונפלו לכל דבר ודבר מזה העולם, וכל דבר יש לו שעה, וצריך לבוא בשעה זו לאדם זה, שהוא משרש אחד עם אותן הניצוצות שיש בזה הדבר, וכשמגיע זה הדבר לאדם זה, והוא מקבל חייה מזה הדבר, תינו מתאותיות הנשברים שיש שם, עלידיה נכללן האותיות הנשברים בזה האדם, בחינה שלו, ונעשה מהם קומה שלמה, ומתפשט בחינת של כל הנזק, ועלידיה נשלטין האותיות, ויש להם שלמות, וצריך לשהות הדבר אצל זה האדם להשתמש בו, עד שנקסקין האותיות והניצוצות השבין לשרשו, ואחר כך יוצא מרשותו לאדם אחר, שהגיע העת שיתור עליה להאותיות הנשברים, שהם משרש אחד עם האדם האחר, ועליכן יוצא לרשותו, ולפעמים חוזר הדבר ובה לאותו האדם שיתור שלו מתחלה, כי מחמת שלא היה לו אז חלקי נפשיות נשמה אלו, נפשיות נשמה אלו, לא היה יכול אז להשלים האותיות אלו, עד שמה שהגיע לו אלו חלקי נפשיות נשמה, שעלידם יכול להשלים אלו האותיות הנשברים, וכן כך הדבר לשהות אצל אחר, וכשמשלים האותיות אלו, נתוסף לו האדה בנפשיות נשמה שלו, מחמת הארות אותיות אלו, שהגיעו אליו ונשלמו אצלו, ועלידי האדה זו מאיר בשרש נפשיות נשמה שלו, שהוא בצדיק וקנסת ישראל, שהם שרשי כל הנשמות כנ"ל, ועלידי ההתנצצות האות נתיחד צדיק וקנסת ישראל, הנקראים משאוימתן כנ"ל, ועלישם זה נקרא מקה ומקבר, וכל הדברים וכל הולמות - משא ומתן, כי עלידם נתיחד צדיק וקנסת ישראל, הנקראים משאוימתן כנ"ל:

ר וברדי לשמר תורפון הנ"ל צריך לשמר את עצמו שלא יפל לבחינת רע עין, לבחינת מיתת חלב, כי עשר הוצרן

חולה בעין, בבחינת (ספד י): ולקורן בין עיניך, כי השקפה עלידי רע עין, עלידי מיתת חלב, בבחינת (תהלים לא): נשכח חלב מלבי, כי רע עין ומיתת חלב הם בחינת אחת, כי עין דעינא חלבא חלבא (כשרול עין חת), ועליכן נכל, שיתור ורע נאמר בו (שמואל ב'): ונקח לבו בקרבו, ומיתת חלב היא בחינת שברי לוחות, לב הוא בחינת לוחות, בבחינת (משל י): כתבם לוח לבך, ושקפה היא עלידי שברי לוחות, כמאמר חכ וברגם לברכה (עזרא ג'): אלמלא לא נשתברו לוחות הראשונים לא היתה השקפה בעולם, נמצא, שעקר השקפה היא עלידי עין, שהוא בחינת מיתת חלב, שהוא בחינת שברי לוחות, שמה עקר השקפה כנ"ל, ואבשלום, שיתור עינו דעה במלכות עלידיה נאמר בו מיתת חלב, שנאמר (שמואל ב'): ונקח שבר שפטים ויחשמום בלב אבשלום, ועליכן לא היום בן זכר וסוף (א), כי פגם בוצרון, עלידי רע עין כנ"ל, ודוד המלך, השלום, ברת אז מפלכותו מפני אבשלום, וקלל אותו שמשגג גרא, ואמר (ספד ט): אולי רצא ה' בעיני, בעיני דיקא, כי שרואה שגופל לרע עין, אם אינו מרגיש בעצמו שיתור לוחות בוח להנצל ממונו, צריך לברר ממונו, אבל כי שיתור לחסון, צריך לחסון, וצריך לראות מחות בחינת הרע עין, כדי להזהר שצריך לחסון עלידי, כי יש בפה בחינת רע עין, ויכשנפול לרע עין של התנשאות, שעיני צרה התנשאות של חברו, צריך להקניע בהשרש של התנשאות, תינו בשרי הפלכות, שהוא בחינת משיח, והוא שרש הפלכות, בבחינת (שמואל ב'): ויתן עז למלכו וירם קרן משיחו, והוא בחינת של עין, בבחינת (ספד ט): ומה עינים וטוב ראי, הנאמר בפרו, שהוא משיח:

וזה שאמר אבא שאול: קובר מתים הייתי, כי אבא שאול השתדל לתקן חסיד את הרע עין, הנקרא מיתת, כנ"ל. פגם אחת נפתחה מערה סתומה, ונפתחה מערה של מת עד חסדי בשחורות לאחור, אמר: עין של אבשלום תחת:

אמת, בבחינת (תהלים ח): אמת מארץ תצמח, כי טוב עין היא וברך (משל כב), והברכות הם בחינת אמת, כמו שכתוב (שערי חת) המחברד בארץ יתברך באלקי אמן, וזה שאמר אבא שאול שעלידי האמת שלו נפתחה לו רבקות, ונפתחה בגלגל עינו של מת עד חסדי - תינו מחמת הרבקות העשרתי עצמי בספנה לבנם בגלגל עינו של מת, תינו ברע עין, עד שהצרכי להשתמש בבחינת משיח כדי להקניע את הרע עין, וזה: עד חסדי, שהוא בחינת: רוח אפנו משיח ה' (איה ח), וכשחזרתי לאחורי אמרו לי: עינו של אבשלום תחת - תינו שאבשלום נפל לבחינת הרע עין תחת, והוא: כשחזרתי לאחורי, תינו אחר תחתון

השמשות, וקדש עליו היום, ולא נקרא לו גוף, כמו שכתוב
בזכר (בראשית דף כז, וכת, וכו' תרומה דף קט"ו) על פסוק: אשר נקרא אלוקים
לעשות, שמבאר שם, שהקלפות שהם בחינת הכח המדמה
נקראו בערב-שבת בין השמשות, וכתוף כך קדש עליו היום,
(ושארו רוח בלא גוף וכו', עין שם, ועל"ן זה הכח המדמה,
שהוא בחינת הקלפות, שהוא רוח בלא גוף, הוא מבקש לעצמו
גוף לשרות בו, והולך אצל השוני הלכות, כי הם בודאים הכל
בדברי תורתם, על"ן זה הוא הולך ושוה אצלם, כדי שיהיה נקרא
לו גוף להתלבש בו על"ד. וזה שכתוב (שם במד"ה דף כ"ד): ועל
השנות החלום, הינו מה שהחלום, שהוא בחינת כח המדמה,
השתלשלותו לשרות על השונה הלכות, כי נכון הדבר מצד
האלהים וממחר האלהים לעשותו. זה בחינת: אשר
נקרא אלוקים לעשות הנ"ל, שהיה נכון הכל בערב-שבת בין
השמשות, וקדש היום, ומחר אלוקים לעשותו בלא גוף, ומחמת
זה הוא מחזיר תמיד לשרות על השונה הלכות כנ"ל. וזה:
חלום פרעה אחד הוא (שם), הינו חלום פרעה, שהוא בחינת
כח המדמה, כח כסיל, כמו שכתוב (שמות דף י"ז): תפרעו את העם,
הוא בא מאחר, הינו מאהבה, (כי אחד הוא בחינת אהבה,
מבבאר במקום אחר), הינו מאהבה נפולה כנ"ל, בחינת: נדמו
עמי מבלי הדעת, כי אתה הדעת מאסת וכו', כנ"ל. נמצא,
על"ד. הסתלקות הדעת, שקא על"ד לשון הרע, שהוא בחינת:
מוציא דבה הוא כסיל, והינו שנסתלק ממנו הדעת, על"ד. זה
נופל מאהבת השם ותפוד לאהבות הבחינות, ואז מתגבר עליו
כח המדמה, שהוא כח הבחינות, ועל"ד הכח המדמה נפגם
הקצון ונופל לשכחה: נעמה בוא וראה מה טוב ומה נעים עתה
קשר כל המקרא הזה: נדמו עמי וכו' הנ"ל. והיו נדמו עמי
מבלי הדעת - שעל"ד פגם הדעת מתגבר כח המדמה
כנ"ל. והיו כי אתה הדעת מאסת ואמאסד מבחן לי -
כי על"ד פגם הדעת נופל מאהבות דקדשה, שהם בחינת כח
כנ"ל, ואז מתגבר עליו הכח המדמה, בחינת: נדמו עמי וכו'
כנ"ל. והיו ששים שם פסוק זה: ותשכח תורת אלוקים
- ותשכח ודאי, כי על"ד פגם הדעת, שעל"ד מתגבר הכח
המדמה, על"ד. נפגם הקצון ונא לשכחה כנ"ל. והיו: אשכח
כנ"ד גם אני - כי על"ד שפוגם בוקצון ונופל לשכחה,
על"ד. אין לו בן זכר, כמו שמוכא לעיל לענין אכשלו, שלא
זכה לבן זכר מחמת זה שפגם בוקצון כנ"ל. והיו: אשכח כנ"ד
גם אני כנ"ל: ועל"ד גור פרעה על הנזכרים דקמא, כי פרעה
הוא בחינת הכח המדמה, שהוא כח כסיל כנ"ל, שהוא מתגבר
על הקצון, שהוא בחינת בן זכר כנ"ל. כי כח המדמה, כשמתגבר,
חס ושלום, הוא פוגם ומכסיל, חס ושלום, את הקצון כנ"ל. והיו
(שמות א'): ויצו פרעה וכו' כל הבן הילוד תארת תשליכו -
תאורה דקמא, כי יאזר מצרים זה פישון (במבוא במד"ה פ' בראשית),
הינו בחינת פי שונה הלכות (וזה בראשית כז: ובחזקו נח), שישם שורה
הכח המדמה כנ"ל. הינו שרצה לפגם הקצון, שהוא בחינת בן
זכר, על"ד הכח המדמה השונה על פי שונה הלכות כנ"ל:
ולחזקני

השונה בחינת משיח למקומו, לבחינת אחריו, כי שם
המלך המשיח, בבחינת (שד"ש י'): מלך אסור ברהמים,
מחין (תקון דף כ"א), אסור הינו בחינת קשר של תפלין,
בחינת אחריו, במאמר חכמינו וקצונם לברכה (ברכות י'):
את אחריו - זה קשר של תפלין, וזה (שמואל א' כ"ז): והיתה
היא צרחה בצדור החיים, הנאמר ברה, הינו קשר של
לי תפלין הם בחינת חיים, במאמר חכמינו וקצונם לברכה
זה כל המניח תפלין, וזכה לחיים, שנאמר: ה' עליהם
ל"בן לא אמרו לו שעינו של אכשלוס היתה עד שתור
ז' כי אלו הנה יודע מקדם מזה, אפשר לא היה מספן
מ' בליקף לבנם פרע עין כזה, כי הוא סכנה גדולה:

היה לשמור את העין מבחן המדמה, ואפלו מי שהוא
טוב עין, צריך לשמור מזה, כמו שאנו רואים, כי
שיש לו ראות יפה וכול למעות, על"ד שרואה מרחוק
לו להפך מן האמת. על"ד צריך שמירה וזהו לה-
מדמה בא על"ד לשון הרע, כי כח המדמה הוא כח
זה, כי גם בחמה יש לה זה הכח המדמה, והמוציא דבה
כל לבחינות, ועל"ד מתגבר עליו כח המדמה, שהוא כח
זוהי, כי מוציא דבה הוא כסיל (שם י'), וקשהדעת וסתלק
נופל מאהבת השם ותפוד, ונופל לאהבת הבחינות,
זה (שד"ש ד'): כי אתה הדעת מאסת, ואמאסד מבחן לי כזה.
בחינת (שמות י"ז): אהבהם אוהבי, בחינת (תהלים ק'): אתה
בחינת: וקמץ תבחן (ויקרא ח'), ואז מתגבר עליו כח המדמה,
כח הבחינות, בבחינת (שם במד"ה): נדמו עמי מבלי הדעת.
גרמ, הינו כח המדמה:

זה הכח המדמה הוא מבקש תמיד כלי לשכן שם, ועל"ד
הוא מחזיר תמיד לשרות על פי שונה הלכות, ועל"ד.
הם מחזקים דבר בחזקה, הוא הדין נאה ומתקבל (כלשון
על גל"ד), כי הוא בא מבחן המדמה, שהוא מדמה מלקא
מא, אך שהרע שבו הוא יותר מהטוב, ואילו החזקים
ים לפרנסה, כי על"ד החזקים ונראים שמים וארץ,
שכתוב (שמות י"ז): ולאמר לציון עמי אתה - אל תתרי עמי,
עמי: מה אגא עבדי שמי וארעא במלולי וכו' (ב"ש ב"ד
דף י"ח), ועל"ד. באים כל החששות והקצונות לעולם,
שכתוב (דברים כ"ז): ופתח ה' לך את אוצרו הטוב את השמים
אך כשהחזקים הם על"ד כח המדמה, אזי נקראים
ז' דישון (במד"ה שם), ועל"דם בא רעב לעולם, ואף שיש בהם
מחוב, שהם דברייתורה, שהם בחינת שבע, אך מחמת
ע' יותר מהטוב, על"ד הרע גובר והטוב נכסיל, בבחינת:
הרע כי באו אל קרבנה (בראשית מא'), שמתגבר, חס ושלום,
שבע שני הרעב על בחינת שבע שני השבע, שהוא
התנגדות הרע על הטוב, עד שאין נגר הטוב מפני הרע,
נעת: ולא נורע וכו' כנ"ל: ומה שמתור הכח המדמה לשרות
פי שונה הלכות, הוא מפני שהוא נקרא בערב-שבת בן